

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 270

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

17 de juliol de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Catalá) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

L'estatisme d'avui La posició dels catòlics

Una de les coses més difícils dins un Estat normalment constituït és l'harmonització dels drets individuals amb els drets de la col·lectivitat encarnats en la personalitat política de l'Estat.

El ciutadà tendeix constantment a recabar llibertats, ja que la seva esfera d'acció va eixamplant-se. Però aquest mateix eixamplament porta com a conseqüència la necessitat de la coordinació de les accions de cadascú amb les dels altres: i llavors és quan la personalitat política Estat ha d'intervenir per a cercar el punt de coincidència entre el dret individual i els interessos del comú. Com és difícil de trobar la fórmula, no cal dir-ho. N'hi ha prou considerant que es tracta d'harmonitzar drets en aparença contraposats, però que en realitat es necessiten mútuament i es completen. De manera que el sentit polític de la col·lectivitat ha de mostrar-se quan recull la contraposició formal dels drets, al mateix temps que quan troba el camí d'interès propi entre ells; és a dir, cercant una fórmula en la qual, contra tota aparença contradictòria, destaquï un fons d'unitat real i efectiva.

* * *

El predomini dels drets individuals ha tingut èpoques característiques, per exemple, el segle XIX. Des de la Revolució francesa, qui no caracteritzarà l'època de preocupació pels drets individuals sobre tota altra preocupació?

No semblava aleshores sinó que la personalitat de l'Estat hagués de quedar completament preterida; i tota intervenció d'aquest hauria estat considerada com alguna cosa contrària al dret individual. És l'època en què, per oposició a altres moments anteriors de degeneració del principi monàrquic, el crit de Visca la llibertat! semblava caracteritzar l'exaltament de la persona individual, la defensa del dret natural, l'atac a tot principi

d'autoritat en totes les esferes. Fou aquesta la època del liberalisme clàssic, en la qual la fórmula de la llibertat equivalia al llibertinatge i al rompiment de tot lligam amb la regulació superior de la col·lectivitat, fos aquest lligam derivat del vincle polític, o del vincle religiós, o del vincle familiar.

Però aquella època passà, potser més ràpidament del que ningú hauria pogut suposar. I els principis socialistes i socialitzants injectaren saba nova en els Estats; i l'Estat ho fou tot, intervingué en tot, i fins les esferes religiosa i familiar no pogueren sostreure's al predomini de la dita intervenció. I aquest és el moment en què encara ens trobem.

Esdevindrà un canvi, una reacció temps enllà? Tinguem per cert que sí. Al pas que anem, la reacció que aquesta inacabable intervenció de l'Estat produirà, obligarà novament els ciutadans a donar el crit de Visca la llibertat! i els portarà a preparar-se a la defensa dels drets individuals, un altre

* * *

Els catòlics som els únics — ho diem amb marcada satisfacció — que servem en nosaltres la fórmula del principi regulador en aquesta lluita constant entre el ciutadà i la col·lectivitat a què pertany. Hem trobat el punt de coincidència en la nostra filosofia, i tenim un poder moral per damunt de tot poder polític, el de l'Església, com a suprema garantia de manteniment d'aquella fórmula.

Per això, quan una onada d'individualisme envaï els esperits, en el segle XIX, els catòlics prediran el respecte als drets de la col·lectivitat encarnats en l'autoritat i evitaren la dissolució que al món hauria fatalment portat l'individualisme excessiu.

Per això, quan una onada d'estatisme ha envaït la societat — com ara —, els catòlics hem recordat els drets individuals, i les eternes destina-

cions de l'home, i la seva responsabilitat davant aquestes, responsabilitat que l'obliga a defensar-se de l'estatisme i a fer-se respectar en els seus drets propis.

I potser sí que serà avui quan els catòlics haurem

de donar el crit de Visca la llibertat!, el qual crit no serà més que senyera contra la invasió cada dia creixent de l'Estat i clam de defensa dels drets individuals i dels drets de l'Església contra la irradiació cada cop més ferma del poder públic.

Petita glossa

El nostre admirat amic, el fortíssim escriptor don Salvador Minguijón, glòria de la intel·lectualitat catòlica espanyola, recull un editorial del nostre setmanari, i amb el títol de La libertad en la monarquía y en la república insereix en El Debate una sèrie de reflexions encertades del tot, en les quals ve a proclamar l'excel·lència de la monarquia sobre la república, i emprant una línia paral·lela entre França i Espanya tracta de demostrar (i demostra) com aquell país, per ésser república, no és pas més lliure, i referint-se a la roenta qüestió de l'Alsàcia deixa brotar de la seva ploma unes observacions encertades i notabilíssimes.

Ens ha plagut l'article de l'amic. I ens ha plagut doblement pel motiu que en ell el professor de Saragossa no utilitza els avantatges oficials que avui dóna l'escriure en un periòdic de la situació com és El Debate, sinó que, amb un esperit de bona companyonia i fins de caritat, ens tracta d'igual a igual i ens col·loca en un pla de sincera discussió que admetriem de bona gana si les circumstàncies externes ens fossin propícies.

Avui, no podem. Causes estranyes a la nostra voluntat (com diuen sempre els periòdics d'ací) ens priven d'entrar per certs camins sense exposar-nos a marrades que desnaturalitzarien els nostres pensaments i fins la nostra posició.

Solament ens atrevirem a fer constar que no és precisament l'exemple de França el que el distingit professor ens havia de retreure, ja que fa molt de temps que tenim sobre aquell país, políticament considerat, judici ben concret. I no és tampoc el de l'exterioritat d'una forma monàrquica o d'una forma republicana el que avui pot entrar en la discussió, sinó alguna cosa més fonda i de més pregon sentit polític que, accidentalment (com passa en el nostre cas), pot ésser emparat en una forma monàrquica o en una forma republicana.

Remerciem el senyor Minguijón per la distinció que ens ha fet en recollir les nostres observacions. El seu esperit, sempre atent a tota bategada sincera i ferma de l'esperit catòlic, ha prestat atenció a una senzilla nota nostra que no deixa de reflectir un estat d'opinió ben sentit en la nostra terra.

Ai posteri l'ardua sentença.

La Vanguardia, de Barcelona, havia sol·licitat una

subvenció al Govern a base d'una llei de protecció d'indústries.

I el Govern ha denegat aquest auxili demanat pel diari barceloní. Realment, el Directori ha encertat aquest cop.

I l'ABC, de Madrid, amb la complaença i la caritat professional que el caracteritza, ha escampat als quatre vents aquesta relliscada del diari dels senyors Esteves de Barcelona. I la riallada ha estat general.

Altres cops La Vanguardia havia obtingut subvenció dels governs. I la conseqüència era, naturalment, un agraïment pregon.

Veurem ara com el diari d'En Godó (una empresa industrial com una altra qualsevol) s'ho pendrà això de la negativa del govern. Perquè si s'ho pren malament, temem que el ministerialisme del diari de Barcelona es converteixi en un antiministerialisme furios en el qual la censura hi tingui força a veure.

Els estòmacs agraïts poden molt. Però els estòmacs acidats donen molt males estones.

En poc temps han estat pujades de categoria les representacions diplomàtiques d'Espanya a Cuba i a l'Argentina.

No podem discutir la mesura ni els resultats que portarà. Però sí que se'ns permetrà una nota tretada de la Memoria de la Cámara Oficial Española de Comercio en la Argentina, de la qual resulta que les importacions comercials espanyoles en aquella república l'any 1918 representaven un 8'35 per 100 de les importacions totals; en 1919, un 6'45; en 1920, un 5'25; en 1921, un 4'23; en 1922, un 3'39; en 1923, un 3'21; en 1924, un 2'51; i en 1925, un 2'33. Es a dir, que el comerç espanyol d'importació en vuit anys ha quedat reduït d'un 8 a un 2, ço és, ha perdut tres quartes parts.

Ja ens va bé, doncs, que la nostra Legació diplomàtica a la República del Plata s'hagi elevat de categoria, encara que això no representi cap economia en el pressupost. Però millor encara ens aniria que, mitjançant una política comercial encertada, les nostres introduccions de productes en aquell Estat anessin augmentant i no pas minvant en la proporció aterridora assenyalada.

Els lirismes van bé quan l'estat econòmic els permet.

GASTON GERARD

Aquest número ha passat per la censura governativa

Les desferres d'una gran ciutat

La Protecció a la Infància

II

Sabut és que la infància rep de contracop i sense cap culpa les disbauxes, les malvestats i els crims de llurs progenitors; i així no és d'estranyar que la relaxació de costums, la immoralitat, el vici i totes les degeneracions comeses per tanta de gent, homes i dones corromputs i degenerats, tocats tots o gairebé tots per l'estigma d'aquestes malures modernes de la sífilis, l'alcoholisme i la toxicomania, marquin la petja infamant en el fruit d'aquestes unions i que en donar vida a éssers de condició atrofiada materialment i moralment, no tinguin cap cura ni mirament de llençar-los al mig del carrer per a no veure qui continuament i inexorable els recrimini a tothora el crim comès i que, de contracop, ha fet víctima els qui jamai li haurien de negar la paternitat i tots els altres deures que aquesta porta aparellats.

No vaig a contar el que es pot observar, es pot llegir i compulsar en la muntanya de paper, d'expedients d'investigació, dels mils i mils infants i adultes, des que començà la tasca la institució social de la Protecció a la Infància en l'any 1915, i el que a les oficines del Cos Mèdic Municipal i Asils, on cada dia i a tothora hi ha prou manera d'assabentar-se *de visu* del tristíssim espectacle de relaxació moral a què hem arribat.

Dèiem en el número anterior que els pobres inscrits en el padró o cens municipal arribaven a 104.000, i que en nota posterior havia estat afegit un complement; i així, millor informats, podem constatar que el nombre de famílies inscrites en el Padró de Pobres arriba a l'espaventable suma de 29.685 des de l'11 de setembre de 1920 fins a l'actualitat; descomponent-se dites famílies en 112.186 individus.

Es en aquests llocs on es troba la desferra humana de la ciutat, i bona part del seu aspecte social i moral. No anirem a detallar casos concrets en cada un dels estaments de la vida ciutadana, puix arreu dóna mostra exuberant la relaxació de costums, tant en les classes altes com en les baixes, tant en la classe mitja o menestrala (encara que és la més pura i sensata) com en l'obra; i si bé, pel que correspon a la més ínfima i ineducada i menys instruïda classe baixa, és allí on fa més estralls el vici i on pateix més la moral.

Vegí's, si no, la mostra de la dissolució regnant, en constatar que de les gents que estan inscrites en el Padró de Pobres a les oficines del Cos Mèdic Municipal i a les quals aquest benemèrit Cos ofereix els seus serveis, en nom de la ciutat, el mateix que el Cos de Comares, adscrit al dit Cos, pel que fa referència a aquestes últimes, de les cent dones que reclamen els seus serveis, tan sols un vint per cent són dones casades. No parlem nosaltres: parlen prou clar les dades que hem tingut ocasió de rebre de qui ens podia donar-les.

Es monstruós que hi hagi un vuitanta per cent d'infants les mares dels quals, en trobar-se en tal

estat i recórrer a la Beneficència Municipal, facin constar que desconeixen llur progenitor.

Aquests infants, sense pare, sense família gairebé tots, sense cura, aniran a la Casa de Maternitat o al mig del carrer, omplint Hospitals, Asils i fins les presons, purgant la culpabilitat aliena.

Pel que acabem de manifestar es pot avui deduir com està la vida de família; si no en decadència, almenys tan arraulida que de mica en mica van afluint-se els llaços que junyien suaument a la llar domèstica i en feien un santuari, escola de virtut, escola de bons costums i complement de la instrucció literària que la infància rebia fora de la llar.

I per fer més ombrívol el quadro de la degradació, manca d'instrucció i educació, cal constatar que el seixanta per cent almenys dels qui acuden a inscriure's en el Padró Municipal de Pobres, són analfabets i no són fills de Barcelona. Anem a dir que la classe baixa és la que menys gaudeix dels beneficis de la instrucció, i ni la ciutat ni l'Estat fan el que és necessari perquè es difongui en la mida que caldria.

Un altre aspecte paorós del problema moral, és la lliure contractació del vici, i per mostra, les planes i avisos dels diaris, àdhuc els més neutres, de més circulació i que s'anomenen sensats i entren en totes les cases, no poden ésser més repugnants.

Tot respira carnassa podrida, i així no són pas d'estranyar aquestes tragèdies que estem presenciant i que tantes i tantes víctimes fan, en particular en els infants i en els menors.

De tant en tant, ens assabentem que l'autoritat fa alguna cosa, seguint la *tracta de blanques*; però, si hem d'ésser sincers, no és pas gaire el que s'aconsegueix; caldria fer molt més, i així no es presenciarien espectacles, com per dissort es veuen, de tantes menors les quals han estat engolides ja pel vici i la prostitució, i reclamen abans d'hora els auxilis del Cos Mèdic Municipal i el del Cos de Comares, quan no poden ja amagar l'estat en què es troben i quan no han donat resultat certes pràctiques criminals.

Val més prevenir que guarir, i mentre l'amuntegament ciutadà, la barreja de sexes en les barraques i cases dites hospicis i cases de dormir; mentre el teatre indecent, el cinema corruptor, la novella eròtica, els cabarets, music-halls, balls públics i tants de llocs de perversió gaudeixin de tan desenfrenat llibertinatge; i mentre la dona no recati més el seu pudor, cobrint el que no ha de portar a la llum del sol, per a no servir d'esquer a l'animalitat humana desenfrenada; sense la muralla de la fe i de la Religió, no farem altra cosa que posar més llenya al foc i convertir la ciutat en un immens sanatori social per a curar els estralls que l'erotomania causi.

A la vista de tan sinistre esdevenidor, caldria una vigorosa croada, l'"Exèrcit de Salvació", fundat per Mr. William Booth, adaptat a la nostra ciutat i al seu ambient social.

J. GUILERA VILLARREAL

Un document d'alt valor econòmic i social

Els set volums de l'Enquesta sobre la Producció, de l'Oficina Internacional del Treball

Fa poc que s'han acabat d'imprimir els set volums de *L'Enquête sur la Production*, portada a cap per l'Oficina Internacional del Treball. Obra científica, obra de curiosa, difícil i llarga investigació, obra de gran estudi, obra en fi de gran utilitat pràctica per la claredat amb què es presenten les qüestions que s'estudien i els camins de les solucions a les dificultats econòmiques que es constaten.

L'alt valor econòmic i social d'aquesta obra ens mou a fer un resum de ço que representa i unes petites consideracions que no mereixen tan sols el nom de crítica.

Les fonts d'aquesta obra, és a dir, les persones i organismes a què ha estat adreçada la present enquesta són: Governos, organitzacions patronals i obres, organitzacions cooperatives, organitzacions científiques oficials, empreses privades i personalitats. L'èxit quasi podem dir que ha estat falaguer; heus aquí unes dades estadístiques del resultat d'aquesta enquesta:

Han respost 21 Governos europeus; 4 d'americans; 3 de sudamericans i el Canadà; 2 d'asiàtics i els d'Àustràlia i de la Unió de l'Àfrica del Sud.

D'organitzacions patronals n'han respost moltes d'onze Estats europeus, de dos americans (Canadà i Estats Units de Nordamèrica), de l'Àfrica del Sud i d'Àustràlia.

D'organitzacions obreres, diverses de 14 Estats europeus i dels Estats Units de Nordamèrica.

D'organitzacions cooperatives, diverses de 18 Estats europeus, del Canadà, de l'Índia anglesa i d'Àustràlia.

D'empreses privades, de cinc Estats d'Europa i dels Estats Units de Nordamèrica.

Quant a les organitzacions científiques oficials n'han respost 2 dels Estats Units de Nordamèrica i una de l'Àfrica del Sud, de Brusselles, de Londres, de Budapest, de Praga i d'Estrasburg.

Deu personalitats europees, dues de nordamericanes i dues de l'Àfrica del Sud han respost a l'enquesta per escrit i ho feren oralment 19 d'europees, una de nordamericana, una de les Índies holandeses i una de Turquia.

L'enquesta està basada en les respostes obtingudes. El que ocupi set volums fa veure, doncs, l'extensió de les respostes que els seus confeccionadors han obtingut.

Quant a Espanya poc és el que se'n parla. El Govern no ha fet més que enviar unes estadístiques. D'organitzacions patronals sols respongueren l'"Asociación General de Ganaderos del Reino" i la Cambra Oficial de Comerç i d'Indústria de Valladolid; cap organització obrera no hi prengué part; la companyia dels Ferrocarrils Andalusos fou l'única empresa privada que contestà, i quant a personalitats En Pere Sangro i Ros de Olano ho féu per escrit, i el Comte d'Altea, Pablo Azcárate, F. de los Ríos Urruti i el Comte de Montornès ho feren oralment.

El volum I s'ocupa primer dels qüestionaris en-

viats i per tant de les fonts del treball. El cos del volum és completat per les consideracions generals econòmiques actuals, de les quals dedueix ço que en diu "fets" econòmics, per després esbossar una "Explicació dels fets". Estenent-se després sobre les "condicions del treball" apunta els "remeis" per tal de millorar la situació econòmica. Totes aquestes qüestions són tractades com per entrar en matèria i fer un avenç del programa de l'enquesta. Com annex, annex ben llarg, conté la llista de les publicacions enviades pels Governos per tal de servir de materials per l'enquesta. La biblioteca de l'Oficina Internacional del Treball quedà en veritat enriquida considerablement per aquesta nombrosa i valuosa col·lecció de documents oficials de quasi bé tots els Estats civilitzats del món. Realment per aquests treballs que en podríem dir de "síntesi mundial", la Societat de les Nacions i els seus organismes, principalment l'O. I. T., són les entitats més ben plaçades per portar-los a cap. Una ullada sobre qualsevulla dels seus fitxers val més que molts anys de penoses investigacions particulars. Hi ha molt encara a completar, però si amb sis anys s'ha fet aquesta obra, quina no serà dintre sis més!...

El volum II té dues parts. Estudia en la primera la producció de les principals matèries primeres i en la segona el rendiment de l'obrer. És a dir, en la primera la "naturalesa" i en la segona el "treball" econòmic. Per què deixa incomplet l'estudi dels factors econòmics? Per què sols estudia la naturalesa i el treball i no dóna el seu lloc al capital? Heus aquí una llacuna pensada o *impensada* d'aquesta explicació dels fets que es basa, molt científicament, en els factors econòmics. És verament llacuna perquè si els confeccionadors no accepten la classificació clàssica de la Producció en tres factors excloent el capital, ja en el sentit de certs catòlics socials com el P. Liberatore o bé, més possible, en sentit marxista (1) considerant el capital solament com a materialització d'una part impagada al treball, si no ho consideren, diem, no apareix en la part destinada al treball, cap estudi referent al capital considerat ja com ajuda secundària al treball, ja com a plusvàlua robada a l'obrer. El concepte de capital, que no nega ningú, no apareix en aquest segon volum de l'enquesta, ni amb personalitat pròpia, ni com a simple derivat dels altres factors.

Deixant a part aquesta llacuna, per nosaltres llac ben gran, la presentació dels fets està bastant completa.

De primeres matèries, presenta, especialment en estadístiques i per cada una de les principals, la seva situació actual quant a producció mundial i quant al seu consum, d'on es noten ràpidament els problemes fonamentals de la crisi o sigui la desigual distribució de matèries primeres sobre la terra respecte als llocs de transformació i de consum; per altra, la inadaptació de la quantitat produïda amb la capacitat de consum mundial. Aquestes primeres matèries

vénen classificades pels següents grups: Combustibles minerals; Minerals i metalls; Productes químics, agrícoles-industrials i agrícoles-alimenticis; Ramaderia; Indústries de transformació i Indústries de la construcció. Aquestes últimes, per relacionar-les després en el volum VI amb el problema de l'habitatge. Tots els productes són estudiats per països classificats en quatre grans grups: Països que foren belligerants de l'Europa Central i Oriental; països que foren belligerants de l'Europa Occidental; països europeus que restaren neutres, i països extra-europeus. Aquesta classificació permet, ensems que s'estudia el problema de la producció en el seu aspecte mundial, de fer-se càrrec de les conseqüències econòmiques de la conflagració europea, pressuposant aquesta conflagració, i no sense raó, com a causa primera i general de la crisi que investiga i de les noves orientacions econòmiques actuals. Aquesta mateixa classificació per països és adoptada en tots els altres volums.

Quant al "treball" resumeix les seves investigacions al "rendiment de l'obrer" i en tornar d'aquest punt presenta tots els problemes obrers i especialment aporta unes estadístiques referents al rendiment obrer en l'agricultura.

Vénen després tres volums, tots ells sota el títol d'*Explicació dels fets*, el III, IV i V. El primer, destinat a una explicació general econòmica, i els dos següents s'ocupen extensament dels problemes del treball.

El volum III explica els fets, investigant i presentant les característiques de les crisis de matèries primeres, d'utilitatge, de transports, de capitals; de mercats i de canvis; és a dir, explica els fets inspirant-se en la divisió clàssica de l'economia. Aquesta explicació, però, si bé tracta el problema en conjunt, no tracta totes les parts amb la mateixa intensitat ni amb la mateixa competència; prejutja, sí, la interdependència de totes les parts de l'Economia, però si bé a totes les fa sortir en escena, no assoleix un conjunt harmònic. Per altra banda, i això no demereix en res el mèrit de l'obra, les crisis que tracta són les produïdes immediatament després de la guerra i no resulten d'actualitat, per tal com ara el món pateix crisis enterament oposades. En acabar la guerra es produí un excés tal de demanda que la producció, desorganitzada i inadaptada, fou impotent a donar-li abast i es produïren les grans puges de preus; mentre que ara, la producció no pot col·locar els seus productes per manca de demanda. De totes maneres, a part del mèrit històric-econòmic, aquesta obra es fa imprescindible per saber examinar i acurar el present moment econòmic, conseqüència del descrit en l'enquesta que comentem.

En els volums IV i V, que estudien els problemes relatius al treball, hi veiem quatre parts: Una que abasta els problemes obrers quant a masses socials; presenta les conseqüències demogràfiques immediates de la guerra (2), la crisi de la formació professional, la de la mà d'obra i els canvis sobrevinguts en les condicions de vida dels treballadors. La segona part es refereix més als problemes de l'obrer com a individu: la salut obrera, la part i influència dels factors psicològics i morals en el treball, l'oposició obrera als sistemes de salaris proporcionals al rendiment, i presenta un estudi estadístic respecte a 26 gèneres de treball. La tercera s'ocupa de problemes mixtos, és a dir, de les vagues i lock-

outs, i de l'atur. La quarta part, per fi, com a corollari de les precedents, presenta els problemes que ha portat la reducció de la duració del treball, els canvis que ha operat i els seus resultats.

El volum VI, titulat "Acció contra la crisi", presenta, més que remeis, conclusions i orientacions, per cada un dels punts estudiats: de primeres matèries, d'utilitatge, etc. Presenta els fets i idees recollits per al millorament de la vida dels treballadors, mides respecte a la salut obrera, a la formació professional, etc. Al final dedica un bon capítol a l'organització científica del treball, que resumeix, encara que somerament, l'estat actual d'aquest moviment que en els nostres temps està tan en voga. Acaaba el volum i l'enquesta amb les "Conclusions generals", que, repetim, són més una constatació de fets que un vertader programa de solucions. No creiem, però, que dada la base del treball i l'organisme que l'ha portat a cap fos possible ni prudent d'anar més lluny en la presentació de solucions en aquest problema tan ampli i tan discutit del reglament de la producció econòmica. Heus aquí els corrents de preocupacions econòmiques que cal solventar i que constitueixen les quatre conclusions de l'enquesta:

I. Atenuar la crisi de mà d'obra mitjançant: a) Política racional de treballs públics; b) Control social dels crèdits bancaris; c) Cooperació dels bancs centrals dels diversos països; d) Utilització de les "ententes" industrials nacionals i internacionals i dels Consells de l'Economia Nacional; e) Creació i desenrotllament, en vista de la coordinació de les activitats econòmiques dels diferents països, d'engranatges econòmics internacionals (3), etc.

II. Relacions econòmiques d'Estat a Estat. Apuntat especialment al proteccionisme suïcida que existeix a Europa abogant per la seva progressiva anul·lació.

III. Preocupació de política social. Posant, com a millor solució, la cooperació internacional.

IV. Corrent popular a favor de la pau. Fent veure que tot està subjecte a la interdependència mundial dels problemes econòmics, els quals, per poder arribar a l'equilibri, necessiten la pau dels pobles.

Aquestes conclusions són força vagues, però en totes elles es nota la necessitat, si es volen portar a cap, d'un organisme que aplegui les voluntats de tots. L'enquesta ja ho apunta abans, i fa dependre la realització de les conclusions especialment de la Societat de les Nacions i dels organismes que hi són afectes.

El valor de l'enquesta no està precisament i solament en les seves conclusions, sinó en els materials insondables que aporta als investigadors econòmics. Sigui, doncs, benvinguda per a la pau internacional i el millorament de l'estat econòmic del món.

R. PERPIÑÀ GRAU

(1) Karl Marx, *Das Kapital*, cap. XIX, sec. VI.

(2) Diu que 14'3 % dels homes del món foren mobilitzats per la Gran Guerra (27'1 % d'europeus), per serveis d'armes, i que, en conjunt, per tots serveis, la proporció fou de 27'5 % pel món i de 33'9 % per Europa, és a dir, que 1/3 aproximadament del món fou mobilitzat, és a dir que, verament, tot el món quedà relacionat amb la Gran Guerra. La crisi econòmica, conclou, fou doncs mundial.

(3) Aquí, com al II, es manifesta una tendència paneuropea.

Espurnes

Les missions protestants que han estat tramesses dels Estats Units a la Xina, han fracassat en llurs intents, car els xinesos avorreixen el protestantisme perquè és la religió dels anglo-saxons, considerats com llurs opressors.

En canvi, les missions catòliques que acuden a les regions salvatges i apartades, amb una Creu i uns rosaris, creixen, triomfen i es desenrotllen, i els neòfits s'arreceren a l'ombra dels braços estesos de la Creu.

Molts no capeixen la transcendència dels dissenys de Déu; però, la religió del *negoci*, que és la religió dels protestants anglo-saxons, no triomfarà mai, i els missioners catòlics en tenen prou amb la Creu i els rosaris.

* * *

El mes d'abril passat, l'ambaixador brasileny celebrava davant de la Santa Seu, a Roma, el primer centenari de les amistoses relacions sostingudes entre ambdós poders, assenyalant els progressos que l'Església ha fet al Brasil, progressos que han influït en béns incalculables a benefici del poble.

Quin contrast ofereix el Brasil davant l'actitud innoble de Mèxic! El lector imparcial podrà jutjar on es respira la vertadera tolerància i respecte, i on es gaudeix de la vertadera pau de les consciències.

* * *

Els nostres germans de la veïna República francesa cada dia ens donen mostres del renaixement de la fe, i, als diversos grups que enguany compliren amb el precepte Pasqual, s'hi afegiren un altre grup d'oficials de l'esquadra de guerra, en nombre major de 150.

* * *

Sor Melània, membre de l'Orde del Bon Socors, a Liverpool, rebé de mans del Cònsol francès a la dita ciutat, Mr. Ledoux, la medalla d'or d'honor del Ministeri Estranger Francès. Presencià la cerimònia l'arquebisbe Keating.

Sor Melània, que actualment té setanta anys, nascuda a França, n'ha passats cinquanta un treballant a Liverpool. La medalla és una prova d'apreci del Govern francès pels cinquanta anys de serveis a favor dels pobres, als quals ha assistit en llurs malalties i auxiliat en llurs esforços.

No comprenem la dèria dels governants anticlericals francesos a voler premiar capellans i monges. Mai no veiem que concedeixin medalles als homes d'esquerra. Tanmateix, l'anticlericalisme no tapa la vista de les persones que tenen dignitat per poder reconèixer les actituds heroiques i els anys de servei a favor dels pobres i desvalguts, que practiquen els catòlics, siguin d'allà on siguin, d'una manera que no saben imitar els *radicals*.

* * *

En la Conferència Internacional a què el Govern anglès invità les nacions per a discutir la ratificació

del conveni de Washington sobre les vuit hores de treball, hi assistí el Dr. Brauns, capellà alemany, Ministre del Treball.

Durant cinc anys consecutius ha format part del Govern i gràcies a la seva tasca s'han evitat mils d'aturs i vagues.

Pel fet d'ésser capellà catòlic, el Dr. Brauns ha passat *desapercebut* per la premsa londinenca. Quan es tracta dels catòlics, ja se sap, la premsa *liberal* compleix sempre la consigna del silenci.

* * *

Els catòlics hem d'alegrar-nos del gran moviment que es nota a Anglaterra de conversions al Catolicisme, d'un temps ençà.

Mols clergues anglicans s'han convertit i han seguit els seus estudis en els seminaris catòlics, essent la major part dels convertits, persones d'estudi i homes reposats.

Hem de donar gràcies a Déu pel que estem veient en la nació que Enric VIII havia perdut per a l'Església.

* * *

Segons el *Dolem Kalender*, anuari de la francmaçoneria, editat a Munich (Alemanya), actualment els maçons són 3.451.112, repartits en 26.768 lògies. En 10 anys augmentà en 1.300.000; el dit augment es deu en gran part als Estats Units, on el nombre total de maçons és de 2.752.000, o sigui el 80 per 100 del total dels de tot el món.

La major part dels que estan inscrits en la maçoneria, ho són per ignorància crasíssima, creient que es tracta d'una entitat internacional de caràcter benèfic i mutualista. Quan es troben a *dintre*, es donen compte del seu error, i si la majoria dels homes que per curiositat hi entren, sabessin les cerimònies a què s'han de subjectar, als juraments, amb pena de la vida, i ritus ridículs que solament pot acceptar un esclau, com esclaus que són els maçons, molts pocs se'n farien.

Les ensenyances pontificies ens diuen, amb absoluta certesa, que la maçoneria és una societat anticristiana i de caràcter satànic, que apella a tots els mitjans, àdhuc el d'aparentar amor a la moralitat i al bé, per a fer i practicar el mal sempre.

* * *

L'"Obra de les Esglésies devastades" ha posat de relleu la vitalitat de la França catòlica, car en el curt espai de 10 anys s'han recollit 20 milions de francs, i ha proveït de tot el necessari a més de 3.000 esglésies.

Aquest renaixement catòlic ens manté l'esperança que la nació veïna triomfarà dels seus enemics de dins, o siguin les esquerres i la maçoneria que la portaven a la ruïna i a l'abisme.

FILOMEL

Una altra resposta

Un capellà rural anònim també glossa el nostre article sobre el manament a les pràctiques religioses en la pagesia. No cal dir com li agraïm l'aportació dels seus judicis. Hi sobra, però, l'elogi que ens dedica.

Després de posar de relleu les excuses amb què els pagesos dissimulen llur indiferència religiosa, cruament, rudament, l'articulista anònim formula el problema de la fallida de l'hegemonia dels propietaris als pobles. Això és verament interessant. Els pagesos, ve a argumentar el nostre articulista, abans anaven a missa perquè creien els seus propietaris. Ara, però, no hi van perquè ja no els creuen, i perquè aquests no acostumen tampoc a ésser gaire fidels complidors. La fe, simplement, és una grossa valor moral i un factor d'educació. Sense aquesta, tirada en orris pels propietaris, els pagesos s'han trobat que més que perdre la fe, aquesta els ha estat presa o desvinculada pels propietaris. Tal és, en síntesi, em sembla, el punt de vista del nostre anònim autor.

En formular la fallida de l'hegemonia dels propietaris rurals, queda plantejat clarament el problema de llur educació. Regularment, avui, els fadrins de les cases pairals, en ésser enviats a ciutat, al col·legi, per la centralització de l'ensenyament, no acostumen a tornar més al poble, i per a aquests no resa el nostre cas. Mes els hereus que tenen la missió de perennitzar la seva família ofereixen un cas greu. En les deficiències de la seva educació, han de cercar la fallida de la seva hegemonia damunt el poble, i particularment damunt els seus pagesos, parcers i arrendataris o simplement jornalers.

He sostingut sempre que els propietaris als pobles, si no hi fan res, més val que se'n vagin. Són un continuat i vivíssim mal exemple i un focus de subversió social. La ganduleria o parasitisme sempre ha estat un element anarquitizant. Però, què han de fer-hi, als pobles, els hereus i tot altre propietari? No es necessita ni exigeix que precisament facin de pagès o es menin la hisenda, sinó exercir una sèrie de funcions que constitueixen el que s'ha anomenat la funció social de la propietat, i que és cabalment allò que els ha de garantir i validar llur hegemonia.

En els pobles rurals, quaranta, cinquanta anys endarrera, tothom era pagès. D'un cantó, els propietaris, més o menys nombrosos; d'altre cantó, els parcers, arrendataris o jornalers. Aquest sol fet social gairebé garantia a aquells l'hegemonia social i política. Social perquè encara el pagès humil creia i servava el respecte a l'amo per la jerarquia. I obeïa el que l'amo manava, i seguia el que l'amo practicava. L'hegemonia política pervenia als propietaris d'ésser sols o pocs, i es repartien temporalment tots els càrrecs i funcions públiques o polítiques.

Mes això ha canviat. L'evolució de la nostra economia ha creat en els pobles rurals una altra classe, que frueix l'hegemonia. Són els petits negociants, comerciants, traficants, o com se'ls vulgui anomenar. En unes comarques negocien amb fruites, llet i carbó. En altres, amb ametlla, avellana, vi i oli. En altres, amb grans i despulles. En altres, amb

patates i fruita. En altres, amb bens i vaques. Aquesta classe, arribista, avui té més diners que el propietari rural i li disputa l'hegemonia política i social als pobles, i on no l'ha fet batre en retirada, ha fet trontollar la seva jerarquia i minvar la seva influència.

La tàctica d'aquesta classe arribista, generalment, ha consistit, primer que tot, a adoptar una posició política contrària a la dels propietaris. Gent, comunament, amb els vicis i ambicions de l'home ric, sense les virtuts i cultura del veritable senyor, llurs mòbils polítics han estat l'enveja, la rancorosa ambició, el despit, la competència: ésser més que ells. Amb una altra educació, s'haurien pogut avenir amb els propietaris. Arrenglerades les forces, la política no ha estat un mòbil honestament ciutadà i un ideal patriòtic, sinó simplement una lluita de dos bàndols sense altra promoció que la vanagloria del domini públic o la revenja d'una part de poble contra l'altra. D'aquesta guerra, si es pot dir així, sempre el propietari n'ha sortit perdedor.

Les raons han estat diverses. La picardia, l'astúcia, el soborn, la força del diner, en fi, la manca d'escrúpols, seguidament els ha proporcionat una amplària de mitjans superior a la dels propietaris i una desimboltura d'acció més eficaç i contundent. A aquests s'han arrecerat, per instint, tots els humils pagesos, descontents de l'amo, o per venjar-se d'aquest, o, senzillament, per canviar de posició. Sovint trobem que aquests negociants s'han erigit en els creditors usurers del pagès humil, i aquest ha hagut de lliurar-los les seves idees i sentiments com a ostatge. I els propietaris i tot han acabat amb aquells per un acte o convivència de camaraderia, per no semblar massa manifest que s'hi rendien vençuts del tot. I els propietaris han deixat en aquesta lluita les seves idees i creences tradicionals.

Això ha estat perquè els propietaris no han oposat, no han pogut oposar, a les idees i sentit de la vida d'aquesta nova classe rural de negociants i traficants, una educació, una cultura adequada. Molt sovint no han tingut altra cosa a oferir que un caciquisme deshonest, o bé una ganduleria mal exemplar. Jo penso que el remei radical per als propietaris d'avui que encara queden pels pobles vivaquejant, és que se'n vagin d'una vegada a la capital. Ací, si no ells els seus fills, probablement s'hi redimiran, s'hi capacitaran per a ésser uns nous conductors de pobles. En la capital, possiblement, si no ells llurs fills, recobraran el sentit terral, la pèrdua del qual els ha tornat inconscients de llurs deures polítics i socials i els impossibilita per a l'exercici d'aquelles funcions que constitueixen pròpiament allò que se n'ha dit la funció social de la propietat. Aquests hereus de pagesos nats a la capital són els que a la contrada tarragonina han portat a cap l'admirable obra cooperativa dels Cellers comunals i altres, i els que tornen indiscutiblement a exercir l'hegemonia de pagès, política i social, de què parla l'anònim articulista.

Aquest nou propietari, amb un sentit terral i amb

una cultura, amb una carrera o sense, per treballar als pobles i no constituir un etern mal exemple, no cal pas precisament que faci de pagès, encara que tingui terres. La substitució de la parceria per l'arrendament pot constituir una excusa perquè el propietari es desentengui dels seus pagesos; jo, però, no ho considero com una raó, i en això sento discrepar del nostre articulista anònim. Suposo que aquest deu haver llegit els meus articles i pot conèixer a bastament les meves idees sobre aquest punt. No vull discutir ara si en un temps la parceria simbolitzava, era la perfecta equació de la germanor entre amo i parcer, que, associats així, corrien la mateixa sort. Avui, no, i de molt temps ha. A Itàlia, on la parceria és una institució tan arrelada com a Catalunya, ha constituït l'esquer de les lluites socials més greus. I a Catalunya igualment. El petit pagès nostre vol ser independent, i aquesta aspiració a la independència no és de si cap delicta ni cap pecat. Oi més: l'explotació de la terra per arrendament, en parcel·lacions petites, constitueix arreu la forma més intensiva d'explotació, i vers ella es mena l'economia agrària, sobretot on no existeixen els latifundis.

Deixant el propietari lliure el seu pagès en l'explotació de la terra, pot aguantar igualment la seva

hegemonia, si sap fer-se sentir superior a aquell, moralment, espiritualment, i fins tècnicament i tot. Aquesta superioritat ha de manifestar-se com una força intrínseca, com un dinamisme personal consentani, sense privilegis, ni prerrogatives, ni exclusivismes. Ella pot exercir-se des de les corporacions públiques, però tant o més ha de projectar-se en les relacions privades i particulars. Tampoc a la gent humil se'ls ha d'arreconar a la terra, que cavin la gleba dura. Sóc partidari decidit de fer-los compartir les càrregues i responsabilitats de totes les corporacions públiques. Com se'ls desvetlla el sentit de la responsabilitat, la consciència de la ciutadania, i el veritable esperit social. Cal, en això, ésser i comportar-se com un perfecte demòcrata, i ésser ardit en assumir-ne totes les conseqüències. En això, nosaltres hem trobat sempre el mitjà més puixant per aplanar les distàncies de classes i agermanar els pobles, per a fer d'aquests un vívid conjunt orgànic, una cèl·lula social, millor dit: una unitat moral veritable.

Per tot això, amic anònim, convé no abaltir-se, saber-s'ho guanyar i imposar, i practicar, heroicament, patriòticament, cristianament, la llei del màxim esforç.

ANGEL GRAU

La unió de les Joventuts catòliques

A casa nostra, la gent o és catòlica o no professa cap religió. Els que no en professen cap, sostenen, teòricament, que totes les religions que no són nefandes són veritables. S'encauen, per tant, en un recés ben poc segur, car les coses que són contràries no poden ésser, totes elles, veritables. Per ço ells no professen, pràcticament, cap religió. Però tots ells se senten solidaritzats per atacar el catolicisme que volen considerar com una de tantes religions, no com l'única segura, per manera que llur irreligiositat o indiferentisme és una mena de religió negativa.

I és ben estrany que aquesta gent que haurien d'ésser essencialment tolerants, si fossin lògics, blasmin el catolicisme, si no directament, almenys procurant de fer-li el buit i protegint-se mútuament com si fossin una secta. Si admeten algun catòlic en llurs cenacles intel·lectuals o en llurs empreses econòmiques, és que no es veuen encara amb pit per agavellar-les i accepten col·laboracions o intervencions com un mal menor.

En canvi, els catòlics, cadascú va pel seu cantó. Posseïdors de la veritat, sembla que haurien d'ésser intolerants, almenys en qüestions doctrinals. Els sectaris sempre consideren com un truisme que els catòlics són intolerants rabiosos. A casa nostra els rabiosos són els sectaris, no els catòlics.

Els catòlics no solament som tolerants en la pràc-

tica, sinó que la majoria de les vegades ho som massa. Els acatòlics ens tenen assenyalats en les llistes negres; nosaltres, cal reconèixer-ho, tenim assenyalats els sectaris en les llistes blanques. Què hi faria això si també hi tinguéssim assenyalats els que formen part de la nostra comunió religiosa? Però es dóna el cas ben galdós que en la pràctica si alguna diferència establim és a favor dels sectaris.

Protegim la premsa gris, i no protegim la premsa catòlica; col·laborem en la premsa gris, l'encoratgem, àdhuc la fundem... quan encara no tenim un diari catòlic i res més que catòlic.

Hi ha joventuts catòliques que són les que haurien de dur el pes de la lluita, però què fan? Cada institució religiosa té cenacles, congregacions, acadèmies. Hi ha, a més, joventuts catòliques que, tot i ésser catòliques, de joventut no en tenen més que el record. Pràcticament hom no veu enlloc la unió de les joventuts catòliques. Establim-la, doncs, d'un cop. Aprofitem l'espontània eclosió d'intel·lectuals catòlics que cada dia sorgeixen en el camp catòlic i donem-los de bon grat els instruments indispensables per actuar amb el màxim d'eficàcia. Si ho fem així no malversarem més energies i cabals i complirem amb un imperatiu de la nostra consciència.

SEA BLUE

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Emprem els procediments moderns per a l'Apostolat catòlic

Es convenient de conèixer els procediments emprats per la "Lliga Americana dels Convertits al Catolicisme", que acaba de celebrar un Congrés General.

El Pare Santiago M. Gillis, director del *Catholic World*, ha publicat, amb motiu del dit Congrés, un article sobre els nous procediments de propaganda catòlica adaptats als temps actuals i que convenen al temperament americà.

Entre les noves formes de propaganda als Estats Units, figura en primer terme la de la premsa de la manera més original.

Tenint en compte la importància que té la premsa en les modernes propagandes, dos joves de Pittsburg, als quals la fortuna havia afavorit, feren donació de 10 milions de dòllars per a una campanya a favor de l'Església Catòlica, fent publicar en els diaris un article curt sobre els usos, creences o fets històrics que fan ressaltar el brill de l'Església. Redactaven, doncs, algunes notes breus, com les següents: "La Universitat catòlica ha estat la primera biblioteca a Amèrica"; "Ampère, que ha descobert la unitat dels corrents elèctrics, era catòlic", i així seguien publicant notes d'aquest gènere, que eren llegides per la massa de gent que no hauria llegit una obra. Ha estat tan gran el resultat d'aquesta felicitat iniciativa a Pittsburg, que els protestants han assaltat les oficines dels diaris.

Refereix el P. Gillis que, segurament els apòstols s'haurien admirat de veure l'Església anunciada entre propagandes de sabó i xocolata.

El mateix P. Gillis reclama per a l'Amèrica el costum, establert a Anglaterra, Austràlia i Holanda, de fer sermons a la via pública homes i dones catòlics, pronunciant apologies del Catolicisme davant del públic, persones hàbilment instruïdes que obtenen els millors resultats.

Ara s'està pensant d'emprar la radiotelefonía per a la propaganda catòlica. "Considero, diu el P. Gillis, la ràdio com una nova manifestació de les obres admirables del Creador. Cada invenció científica acreix no sols el nostre coneixement de l'univers, sinó que multiplica la idea de Déu. Aquest descobriment, afegeix, està en mans dels Arlequins i Mefistòfeles; seria deplorable per nosaltres deixar-lo a mans d'aquests quan hauria de posar-se al nostre servei. Felicitment els PP. Paulistes de Nova York han acabat la seva estació radiotelefònica que costa cent mil dòllars. Una multitud d'auditors rebran els comentaris directes i simpàtics sobre la veritat catòlica i notícies concernents a la cristiandat, al mateix temps que oiran versos i música clàssica".

El director del *Catholic World* acaba justificant els nous procediments de propaganda religiosa, i traça un programa de cada un i de tots, per a sacrificar-se a l'apostolat del Catolicisme pels mateixos mitjans de què se serveixen els seus adversaris.

Ultra els avantatges en si que reportaria al Catolicisme l'ús d'aquests nous procediments, desmentiríem d'una manera pràctica la mentida tan estesa i malauradament massa creguda que l'Església catòlica és enemiga de la ciència.

L'Església solament és enemiga del que és dolent, d'allò que pot perjudicar la humanitat, principalment en la seva part moral, i el seu desig és que s'utilitzin tots els invents i novetats en profit del pròxim, i blasma la premsa dolenta, i el mal ús que es fa del cinema, com blasmarà que se serveixin de la radiotelefonía per a propagar la mala doctrina.

Els catòlics tenim bona part de culpa, per no dir tota, que siguin les revistes i diaris dolents els que tinguin més atractius i més entrada a les famílies; nosaltres tenim bona part de culpa que el cinema sigui l'escola més gran del vici; culpa nostra serà si la radiotelefonía s'utilitza per a propagar el mal.

Quants dels nostres rics catòlics podrien imitar els joves milionaris de Pittsburg, i no ho fan?

Però tanmateix sembla que els catòlics preeminentes d'altres països es donen compte de la necessitat que assenyala el P. Gillis, d'emprar els nous procediments per a l'Apostolat del Catolicisme, com ho fan els nostres adversaris.

A París, per mitjà del cinema, es donaran lliçons de Catecisme, i ja existeix una societat que s'ha emprès la tasca de prendre pel·lícules dedicades a fer conèixer la doctrina cristiana.

La primera de les tals pel·lícules, a la qual ha col·laborat el clergat parisenc, ja està per acabar-se; es projectarà amb l'*Imprimatur* de l'arquebisbe. Està dedicada als Sagraments de la penitència i extremaunció, i serà la primera que estarà rubricada. S'anuncia per a dintre de poc temps una altra pel·lícula que serà filmada en un local d'una església, dedicada als Sagraments de l'ordre i confirmació.

Els invents, com moltes altres coses, poden ser bons o dolents, segons que els homes ens entestem a fer-los dolents o bons.

Per què els catòlics hem de deixar que els nostres adversaris manegin i emprin els invents i les novetats científiques, perquè en facin un mal ús i els converteixin en la pedra d'escàndol?

Si els catòlics ens decidim a emprar els procediments moderns per a l'Apostolat del Catolicisme, ens farem mereixedors a la gratitud del Creador, car és Nostre Senyor el qui permet descobrir els secrets de la ciència, i serà Ell el qui ens demanarà comptes d'haver-los abandonat a mans dels seus enemics.

Sens dubte, en el segle de les ondes cal fer la propaganda de diferent manera de com es feia en aquells temps llunyans de les sandàlies, i els catòlics hem de ser sempre els primers a fer un bon ús dels nous invents.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Teosofia

D'un temps ençà, es nota una activitat molt gran entre els membres pertanyents a les Societats teosòfiques, i com que el lema que serveix de distintiu a la secta teosòfica i els oferiments que fan als seus prosèlits poden fer caure, malauradament, en l'error, a molts dels nostres que no tenen coneixements del que és la dita secta, ni les conviccions catòliques massa arrelades, ens permetem d'assenyalar alguns punts vulnerables que demostrin d'una manera senzilla l'error de la doctrina que amenaça de trastornar a molts cervells.

La teosofia s'oposa rotundament al Catolicisme, des del moment que afirma l'acceptació de totes les religions. Si unes religions es contradueixen amb les altres, significa que el que diuen unes ho neguen les altres, i en acceptar totes les religions, s'accepten també les que preconitzen els errors; per tant, la teosofia s'oposa al Catolicisme en acceptar els errors de totes les sectes.

Aquesta sola demostració hauria de ser suficient per a portar el convenciment als catòlics, que de cap manera han d'acceptar aquesta funesta doctrina, car acceptar totes les religions equival a dir que exclou la catòlica, puix que el Catolicisme està en contra de totes les altres confessions, perquè està en contra de tots els errors, o millor dit encara: totes les confessions estan en contra del Catolicisme, perquè aquest no accepta llurs errors.

El lema de la societat teosòfica és: *No hi ha religió més elevada que la veritat*. Amb aquest lema i un reguitzell de paraules d'un efecte impressionant procuren enlluernar els neòfits i els curiosos, però, si s'estudien les tendències de la doctrina teosòfica, es veu clarament que l'objecte principal és sembrar el dubte i la confusió per a servir millor el diable.

La teosofia proclama i defensa el lliurepensament, però, com sol succeir sempre en tots els enemics de l'Església catòlica, aquesta llibertat de pensament la volen practicar ells per a combatre l'organització catòlica, i no l'accepten dels catòlics per a criticar les seves doctrines i organització.

Com sol succeir amb totes les confessions enemigues del Catolicisme, la teosofia accepta totes les religions, les tracta amb tolerància i respecte, i solament fa la guerra, d'una manera més o menys encoberta, al catolicisme, com es desprèn d'alguns o molts dels passatges pronunciats o escrits pels seus principals propagadors.

Una altra prova que no deu deixar lloc a dubte a cap catòlic, respecte d'aquesta doctrina extravagant, és l'aliança sostinguda i practicada amb les sectes maçòniques de tot el món, i és molt comú i corrent de publicar en les revistes que serveixen de portaveu a la secta teosòfica màximes maçòniques, ordres tenebroses de la dita secta, relacions dels maçons i moviment actiu que interessa a la vida de relació entre ambdues branques secretes i enemigues de la religió catòlica.

Les dues figures principals de la secta teosòfica són dues dones, de molta història i de moltes històries, com diu molt bé el P. Vilariño, jesuïta, i són Mme. Blavatsky, abans d'ara, i Mme. Annie Be-

sannt, Presidenta actual de la Societat Teosòfica. La primera afirmà que: "el fi de la Societat no era restaurar l'hinduisme, sinó esborrar el cristianisme de la superfície de la terra", i la segona, en el Congrés de lliurepensadors de Brusselles, digué que "era necessari, abans que tot, lluitar contra el cristianisme, combatre Roma i els seus sacerdots i treure Déu del cel".

Amb aquests antecedents ens sembla mentida que hi hagi catòlics als quals els dubtes els facin pensar si han de rebutjar o no una doctrina tan pintoresca i plena de distintius.

Però talment sembla que entre les autoritats de la secta teosòfica existeix la consigna de canviar de procediments, en el sentit d'amagar les intencions que poden fer allunyar aquelles ànimes candoroses que es deixen guanyar el cor amb quatre paraules meloses, i en comptes d'espantar-les i allunyar-les amb dispars fixos contra la doctrina catòlica, els prediquen la professió de fe en el sentit de veure en cada religió una expressió de la Saviesa Divina, tenint per consigna la pau i el propòsit de cercar la veritat.

Necessitant cercar popularitat, descobreixen també noves doctrines extravagants, amb el fi d'atraure l'atenció dels curiosos i hem pogut llegir d'algun teosòfic que el simi procedeix de l'home com a tipus regressiu. Ara tenim, doncs, la repetició de tantes controvèrsies doctrinals, i aquells homes que no accepten la doctrina catòlica, perquè són lliurepensadors i no toleren les definicions *ex cathedra*, ens etziben una teoria, l'anuncien, la prediquen i hem de creure-la i acceptar-la perquè ells diuen que l'hem d'acceptar i creure. Ells són lliurepensadors per a rebutjar la doctrina catòlica, però nosaltres no podem pensar lliurement per a rebutjar les seves teories i hem d'acceptar-les solament perquè ells les afirmen.

Sempre l'eterna contradicció dels homes que neguen Déu i es volen erigir en déus per a imposar-nos les seves *idees*.

Una altra prova eloqüent, que posa de manifest les tendències dels teosofistes, és que fins ara no hem conegut un sol sectari d'aquesta mena que hagi defensat la religió catòlica, millor dit, no n'hem vist un de sol que no hagi fet la guerra als catòlics en quantes ocasions hagi pogut fer-ho, i l'única veritat que diuen és que accepten totes les religions, però falta que afegeixin aquestes paraules: *menys la catòlica*, car l'essència de la dita secta és combatre el Catolicisme.

Creiem que, amb el que portem dit, cap catòlic no tindrà el dubte de pensar si ha d'acceptar o no la nova i pintoresca doctrina amb què alguns individus han pensat fer-nos feliços.

Planyem-nos que persones amb talent ocupin el temps fent mal ús de llur saber, i ja que no podem esborrar l'orgull que els empeny a camins esgarriats, almenys donem el toc d'alerta als nostres germans perquè no es deixin enganyar per unes doctrines que a molts els fan perdre l'ànima... i l'enteniment.

F. I A.

Qüestions del dia

La jornada de vuit hores

Vet aquí un tema cada dia més vivent i apassionador aquí i a tot arreu.

Es veritat que la jornada de vuit hores està en certa manera consagrada pel vot universal dels treballadors i la quasi universalitat dels patrons, però repareu que tan tost la marxa de la producció dona peu a tornar sobre aquest tema, es posa novament a discussió com si fos nou de trinca.

I és que la teoria dels tres vuits — 8 hores de treball, 8 per a instruir-se, divertir-se, relacionar-se, etc., 8 de descans, — de tan bonica i senzilla que és, no resisteix l'escomesa d'una crítica seriosa i documentada. Comença per ésser una teoria empírica, sense fonaments fermes en la realitat, ja que són molts els gèneres de treball pels quals les vuit hores són massa hores, i molts altres també en què aquesta jornada no suposa esforç de cap classe i resulta un agradable passatemp; i acaba aquesta teoria per convertir-se en una imposició semblant a algunes que el món obrer encara recorda amb desgrat. Anem a dir que com a reacció contra les antigues jornades de 10 i més hores, no és pas extremosa la de vuit.

Però dintre aquesta tònica dels tres vuits dominant avui dia arreu del món, hi caben, tal volta, modificacions favorables als interessos comuns d'obers i patrons, ja sigui en la combinació de les hores de treball, ja en procurar les majors comoditats i les més fecundes eficiències en ben concertats esforços pel bé de tots, etc.

A aquest fi ens han semblat dignes d'estudi les manifestacions fetes adés pel president de la Federació patronal madrilenya relatives als estudis realitzats per tal de demanar la reforma de la jornada de vuit hores, no en la seva part substancial, sinó pel que fa al seu acoblament a les necessitats primordials del comerç i la indústria, els interessos dels quals la dita entitat representa.

Va dir, primerament, que les reunions celebrades per la Federació patronal madrilenya, per a emetre l'informe amb el qual havia de concórrer a la informació oberta pel ministeri del Treball, aixecaren cert malestar entre la classe treballadora, que es mostrà alarmada.

Ço que passà fou el següent: El Comitè executiu de la Federació patronal madrilenya, per a donar als seus acords la màxima autoritat, convocà les juntes directives de totes les societats federades, i el primer acord, pres per unanimitat, fou el de respectar la jornada legal de vuit hores, no solament pel caràcter d'universalitat que té, sinó per entendre que era un deure de justícia dels elements patronals el de respectar totes aquelles conquestes aconseguides pels obrers, patrocinades per la moderna sociologia.

El que els elements patronals desitgen, a ço que aspiren, és reglamentar la jornada de treball de vuit hores, de manera que doni el màxim rendiment per a les indústries, hagut compte que, existint una crisi

profunda en la producció, és deure de tots coadjuvar, en la mesura de llurs forces, al restabliment d'una normalitat, afeblida per diverses causes.

Una altra de les aspiracions dels patrons, consisteix a prohibir la prolongació de la jornada, llevat d'aquells casos en els quals és d'utilitat general aquesta prolongació, però sempre de conformitat a les tarifes generals dels sous que regeixen.

Com que existeixen indústries de temporada, a profit tant d'obers com de patrons, cal liquidar de manera que les indústries puguin subsistir i que els obrers que només treballen un nombre de mesos determinat, puguin assolir el necessari per al sosteniment anual de llurs famílies.

També volen els patrons madrilenys que la jornada de treball i la forma de producció assoleixin els caràcters generals que determinen les lleis, perquè es pugui combatre la competència il·lícita, nascuda a l'escalf de certes benivolències per a les províncies i pobles pròxims als grans centres de producció, i que posa a aquests darrers en un grau de superioritat productiva poc equitatiu i gens just.

I abans que res i sobretot, els patrons madrilenys — va afegir — creuen que ha arribat l'hora de fixar la producció mínima i el sou remuneratiu, establint, demés, les formes de superproducció, que servirien per a premiar la tasca dels obrers laboriosos, dels especialitzats, i d'aquells als quals la Naturalesa ha dotat de condicions excepcionals per a produir amb mínim esforç un màxim rendiment.

"Ja pot estar, doncs, tranquil·la la classe treballadora de Madrid; la Federació Patronal no persegueix sinó arribar a obtenir millores, però sempre en harmonia amb aquesta classe treballadora."

Aquesta última declaració del President de la F. P. M. no sabem si tranquil·litza els obrers alarmats a què abans es refereix, però és digna de lloança.

Cal aquesta bona harmonia per al bé de tots i per l'èxit de la producció, en el qual tothom està interessat.

Encara que tot el que, de prop o de lluny, afecti la teoria dels tres vuits posi en commoció els treballadors, cap d'ells que vulgui fer-se càrrec de les coses no pot negar als patrons el dret de buscar, dins les normes legals del treball, el major rendiment i tota la comoditat possible als seus capitals i als seus esforços.

La jornada de vuit hores, generalment, és la més natural i equitativa. Però el dia que l'exemple d'Alemanya i Rússia es generalitzi amb jornades majors, com podrà salvar-se la producció de les nacions *vuihorenques*?

Cal pensar en aquest perill, tal volta més apropat del que molts es pensen. A Itàlia la jornada de vuit hores sofreix cada dia més excepcions.

A. B. Z.

D'ací i d'allà

Cada dia augmenten els pescadors de canya. Sembla estrany que en aquests temps d'excitacions nervioses, que tots som una mica neuròtics, hi hagi homes que tinguin tanta paciència.

Si aneu a l'escullera veureu un estol d'homes damunt les pedres amb una canya a la mà. Tots fan cara de resignats. Un pescador de canya és un home que no té pressa. La majoria no porten rellotge. El mateix els té que siguin les deu com les dotze. Com que són optimistes per temperament, saben que un dia o altre algun peix incaute es deixarà enganyar posant-se l'ham a la boca.

De vegades estan dues o tres hores amb la canya a la mà sense haver aconseguit pescar ni un trist xanguet. Però l'endemà tornaran altra vegada al mar a passar hores i hores damunt les pedres de l'escullera.

Els pescadors de canya guanyarien més diners fundant una agència que facilités passaports, cèdules i altres documents oficials.

Com que tenen tanta paciència serien els homes ideals per aquesta mena d'afers. Farien cua amb la mateixa resignació que si tinguessin la canya a la mà; i, si els diguessin: "Tornin demà", i cada dia els diguessin el mateix, no obririen mai els llavis per a formular cap protesta.

Segons hem sentit a dir, els pescadors de canya volen associar-se.

Trobem molt encertada aquesta idea. Com que serà una entitat molt poderosa, tindran dret a trametre un representant a l'assemblea, que es reunirà probablement el mes d'octubre, i serà segurament l'únic que escoltarà amb paciència i resignació tots els parlaments.

A B C ha publicat un article anomenant antipatriotes els diaris que no pensen com el seu propietari.

No ens estranya aquesta actitud. El diari de les beceroles té el monopoli del patriotisme, però quan li ha convingut ha intentat inutilitzar els governants que no han estat amics del seu propietari.

A B C és molt patriota, però és el diari de Madrid que més ha fomentat les discòrdies entre els pobles d'Espanya.

El seu propietari és d'aquells que diuen: els que no estan amb mi estan contra mi.

I com és natural, àdhuc per raons d'estètica, són molts els que no volen estar al costat d'aquell senyor que té la dèria d'estendre certificats de patriotisme.

Un noi ha llençat una pedra damunt la cascada monumental de la plaça de Catalunya i ha estat detingut.

No volem defensar de cap manera aquest noi que ha comès un acte d'incultura; però aneu a saber si té ànima d'artista.

Per gran que sigui la cultura d'un home, hi ha moments que som impotents per aturar el braç.

En presència d'una cosa lletja, un hom ha de recordar que és afiliat a l'Obra del Bon Mot.

L'Associació de la Premsa de Madrid s'ha adreçat a l'Ajuntament de Barcelona demanant flors per a la festa del sàinet que es celebrarà en aquella ciutat.

Com és natural, l'Ajuntament ha accedit. Qui es pot negar a donar un pom de flors?

El que és curiós és que s'hagin adreçat a la *laboriosa* Barcelona, per a demanar flors.

Encara són molts els que creuen que a Barcelona únicament tenim fàbriques de porrons i barretines.

Hem d'agrair, doncs, que ens hagin demanat flors.

Trametre flors és sempre una gentilesa.

Segons diuen els diaris a les nostres platges hi ha taurons d'una gran voracitat.

Aquests monstres marins són un perill per als banyistes.

Us esteu banyant tranquil·lament, cantant la *Marina*, i de sobte noteu que un tauró us mossega una cama i que, donant una estrebada, us porta mar endins per a menjar-vos impunement.

Això ja és massa. No es pot viure ni a la terra ni al mar.

Pertot arreu trobeu monstres.

Per què serà que els taurons s'acosten a la platja? Aneu a saber si les senyores en tenen la culpa.

Com que són tan carnívors i les senyores van tan fresques, qualsevol dia els veurem eixir del mar i passejar per les Rambles.

S'ha celebrat solemnement la festa de Sant Cristòfol.

Trobem una idea molt bona que els xofers hagin escollit un Patró tan miraculós.

Ara el que cal és que els mortals que anem a peu, cerquem també un Patró que vetlli per nosaltres, car del contrari aviat no podrem passar pel carrer.

L'Alfons Maseras ha publicat una carta a *La Veu* protestant que els editors de la seva darrera novella hagin posat a la portada "novella realista".

Trobem justa la protesta del senyor Maseras.

La seva novella no és realista, sinó bruta.

Llàstima que els editors no hagin sabut escollir un qualificatiu més just!

Als subscriptors de CATALUNYA SOCIAL

Com els altres anys en aquest temps, l'Administració de CATALUNYA SOCIAL es complau a servir als seus estimats subscriptors el setmanari en els llocs d'estiueig que ordenin. Cal només passar avís a aquesta Administració a qualsevol hora del dia, com ja ho han fet molts d'ells. En cas que no el rebin, basta un petit avís per a esmenar la falta.

L'ADMINISTRADOR.

El que passa

ESPANYA ENDINS

No pot pas negar-se que la firma del tractat hispano-francès respecte del Marroc és un succés important.

La guerra marroquí, que tantes de vides i tants de milions costa a Espanya, ha pogut mantenir-la Abd-el-Krim gràcies a la decidida cooperació del poderós partit colonista francès; a part de l'esperit bel·licós de les càbiles del Rif, excitat pels errors comesos per les potències dites colonitzadores en la seva tasca de "penetració pacífica".

Mes el gran error el cometé Abd-el-Krim en correspondre als favors de França atacant-la baixament. Els resultats estan a la vista, i el pecat el purgarà Abd-el-Krim en un recó de món.

El viatge de Primo de Rivera a París per a donar major solemnitat a la firma del conveni, segella solennialment la nova i estreta amistat franco-espanyola, els perills de la qual ja indicàrem temps ha. Per cert que el cap del govern francès en aquesta ocasió ha fet massa encertades les nostres previsions...

La prudència aconsella no treure ara per ara cap soldat del Marroc. En el sector francès encara es lluita de valent contra algunes càbiles entossudides i de fort braó. Cal estar alerta i amatents perquè res no pugui sorprendre'ns ni donar-nos esglai.

Els avenços de l'exèrcit espanyol fan albirar de lluny millors dies, però mentrestant no s'han d'esperar repatriacions nombroses ni economies sensibles.

Per això els nous Pressupostos no reflecteixen gens les il·lusions concebudes en caure presoner el cabdill rify. Ara per ara resulten una nebulosa financiera que solament el transcurs de l'exercici pressupostat pot aclarir. Tinguem paciència.

Han cridat fortament l'atenció els crèdits concedits a la Marina de Guerra, que passen bon tros de vuit cents milions de pessetes, distribuïts en deu anualitats. Hem de suposar que ara no es repetirà el cas d'aquells famosos 500 milions que a les darreries del segle passat es donaren al Ministeri de Marina per a construir una esquadra com cal. Allò fou el *mons parturiens* de la falla. Malaguanyats milions! Una nació de tan dilatades costes com Espanya necessita una marina de guerra proporcional, si vol que se la respecti.

El viatge dels Reis a França i Anglaterra, que podia acabar tràgicament, segons notes al·larmants de la Presidència, ha acabat bé, gràcies a Déu. Els fins diplomàtics que sens dubte ha tingut la règia excursió, no cal pas esbrinar-los. Espanya s'aferma en les seves dues predilectes amistats internacionals. Santa Prudència, *ora pro nobis*.

ESPANYA ENFORA

Vulgui's o no, és impossible desistir-nos de França. Tot el món hi té els ulls a sobre. Els problemes que l'angoixen tenen una transcendència, almenys d'exemplaritat, que a tothom interessen.

La lliçó que està donant, *coram populo*, d'una nació gloriósament triomfanta en els camps de batalla

— encara que amb valuosos ajuts — i miseriosament vençuda en el terreny financer, és d'aquelles que formen època. Es cosa que fa plorar veure els grans financers francesos demanant almoïna a la Gran Bretanya i als opulents Estats Units com si es tractés d'una petita potència balcànica.

Sort encara que el govern anglès s'ha compadit de França i li ha rebaixat més de 400 milions de lliures esterlines, donant-li, a més a més, tota mena de facilitats per a efectuar els pagaments dins una sèrie d'anys que el temps farà, segurament, il·limitada; però el govern dels Estats Units ja sabem com va respondre a la petició primera. Ara França vol repetir-la, i Déu faci que amb més profit, com ella es mereix. Dit sigui amb tots els respectes, és una iniquitat que la nació francesa, teatre de tan immenses hecatombes i tan ingents runes com les de la Guerra Gran, pagui ni un cèntim dels immensos cabals que va haver de manllevar a les seves companyes de guerra; les quals n'han tret, per cert, guanys inesperats i, alguna d'elles, incalculables riqueses.

Aquest noble gest d'Anglaterra ha contingut la davallada del franc, com també l'actitud enèrgica del nou gabinet francès davant els egoismes inconfessables dels partits d'esquerra, que han donat al món un espectacle llastimós sota tots conceptes. Bé en pot estar satisfet Mr. Herriot.

El Cardenal Gasparri, en nom de Sa Santedat el Papa, s'ha cregut obligat a protestar, amb una energia verament extraordinària, contra la despietada persecució de què són víctimes els nostres germans de Mèxic per part del general indi Calles. Aquest Neró ridícul salta per tot en les seves disposicions persecutòries i obra com si al món no hi hagués ningú més que ell amb els seus sicaris i les seves indefenses víctimes.

Semple impossible que en ple segle xx i al costat mateix de la potentíssima nació que acaba de retre a Chicago el més famós homenatge a l'Església de Déu en la Persona de Jesús sacramentat que recorda la Història, es pugui donar l'afront que per al món civilitzat representa aquesta cruel i esbojarrada persecució.

Llamp de Déu! com no s'alcen en peu tots els catòlics del món per anorrear-la?

J.

NOVETAT LITERARIA

Nellie i altres contes

per

SEA BLUE

Preu: 3 ptes.

De venda a les bones llibreries
i a l'Administració d'«Acció Popular»

Noticiari

ESPANYA

Durant el primer semestre de 1926 la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per imposicions la quantitat de 110.695.104 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats, 98.552.191 pessetes. Resulta, per tant, una diferència a favor de les imposicions de 12.142.913 pessetes.

A 30 de juny darrer el saldo d'operacions de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis era de 242.641.665 pessetes, de les quals corresponen 206.224.795 a l'Estalvi a la Vista; 2.425.603 a Estalvis Diferits i 33.991.267 a Segurs Socials.

En l'esmentat semestre abonà 2.169 subsidis de maternitat d'import total 108.450 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobar-se inscrites al Règim de Retirs obrers i haver complert les altres clàusules que regulen la concessió del subsidi. Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obriers que ja compten 65 anys, la Caixa ha satisfet 50.231'24 pessetes i així mateix ha abonat 180.050 pessetes en concepte de bonificacions extraordinàries de 350 i 400 pessetes, concedides a 490 vells majors de 65 anys que, havent ja percebut l'import de llur compte de capitalització, han estat compresos en la repartició de la quantitat procedent del recàrrec per al Retir Obrer sobre les herències de cinquè grau i estranys.

—Segons diuen, aquest any sobra blat a Espanya i se'n pot exportar sense perill de cap mena. Però en els preus del gra i del pa no s'hi coneix gens ni mica aquest excés de producció. És la taxa qui ho impedeix, però se'n fa de més i de menys en això de la taxa, sobretot en ocasions com aquesta.

—La Caixa de Lloguers, durant l'any econòmic terminat el mes de juny, ha socorregut 956 famílies i ha pagat 148 lloguers.

La Junta sent el gran nombre de peticions que deixà d'atendre per no tenir mitjans suficients malgrat d'ésser ben justes i urgents les demandes d'auxili de l'obra.

Una almoïna, per petita que sigui, serà molt agraïda en nom dels necessitats, per regla general vídues amb fills petits i malalts greus.

—La dependència mercantil és assabentada de l'obligació que hi ha per part de l'element patronal de concedir 15 dies de vacances a la dependència, en compliment d'un acord de la Comissió Mixta del Treball en el comerç de Barcelona, el qual acord és també de caràcter obligatori per als patrons afectes al comerç al detall, per disposició del Ministeri del Ram, de data 8 del propassat mes de maig.

Cal també recordar que els dependents i mossos que desitgin gaudir d'aquest període mínim de 15 dies de vacances han de proposar a llur patró la manera de substituir-se solidàriament en el treball, de forma que no pugui perjudicar-se la bona marxa de la casa.

—A l'estatge social de l'Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç (Ciutat, 5, primer) el diumenge últim a les onze del matí, tingué lloc el

repartiment dels diplomes acreditatius de les classificacions aconseguides pels alumnes de les classes mercantils i d'idiomes que l'entitat esmentada va sostenint.

Demés, el Consell Directiu ha volgut una vegada més donar proves d'agraïment als esmentats alumnes i els obsequiarà amb un vermut d'honor.

—El governador de Lleida ha multat amb 500 pessetes el veí de Tàrraga Josep Amigó, per haver blasfemat en el poble de Preixens davant dels nois de l'escola pública.

—El nostre il·lustre amic don Alvar López Núñez ha donat a Madrid una notable conferència sobre Sant Francesc, considerant-lo des del punt de mira social.

—Es ja un fet la concessió d'un crèdit d'un milió de pessetes a les Federacions Catòliques-Agràries de Galícia per a la construcció d'escorxadors rurals de bestiar. Els seus apoderats poden disposar de la dita quantitat, que el Govern ha posat a llur disposició.

—S'ha disposat que l'Institut Nacional de Previsió formuli un pla d'inversió de cabals que el Consell de Patronat de l'Institut de Previsió, sotmetrà a la superior aprovació del ministeri del Treball, perquè l'aprovi i en el regional els consells de les caixes col·laboradores formularan llurs respectius plans d'inversió de cabals respecte els seus territoris que hauran de sotmetre a informe dels patronats de previsió social, essent de responsabilitat dels esmentats Consells la realització de les inversions.

—El ministre del Treball prepara un interessant projecte de reglamentació del treball a domicili, que no té res a veure, com s'ha suposat, amb el servei domèstic.

—El governador del Banc de Crèdit Local ha signat amb l'alcalde de Les Palmes, un préstec de 12 milions de pessetes per a una barriada obrera.

Així es fan cases!

ESTRANGER

A la Cambra dels Lords, en estar aprovat definitivament el projecte de llei relatiu a la jornada de vuit hores a les mines es produí un escàndol formidable com si les haguessin de treballar ells.

—Els nous edificis per encabir els organismes de la Societat de les Nacions diu que costaran uns tretze milions de francs or.

—Els nous amos de Portugal volen fer una nova llei de premsa. Cada *maestrillo*... A França, segons deia l'altre dia un doctor en estadístiques, passen de quatre milions les disposicions donades sobre el periodisme d'un segle ençà. Qualsevol les va a comptar! Però és ben curiosa aquesta data, veritat?

—Els polonesos dictatorials ara maten el temps fent i discutint una Constitució nova, com si encara servís per alguna cosa aquest gènere de literatura política!

No oblidin els polonesos que la Constitució política anglesa encara està per escriure. Ni falta que els fa als anglesos.

—A Tànger s'ha produït una vaga general perquè la Tabacalera, és a dir la societat que té el monopoli dels tabacs, vol substituir les dones de la fàbrica per nois moros als quals paga miseriosament. La cobdícia sol esquinçar el sac...

JARABE OSTEÓGENO GENOVE

de fosfato monocalcico puro

Es el reconstituyente más poderoso y eficaz para la infancia y la decrepitud, aunque se esté en buenas condiciones naturales.

Indispensable
y para la infancia
Desarrollo

en el Embarazo,
en época de
y Dentición.

Indicadísimo en la Anemia, Tuberculosis
Osea, Fracturas, Mal de Pott,
Raquitismo, Caries.

DE VENTA:
EN LA FARMACIA DEL AUTOR
Teléfono 2018 A.

RAMBLA DE LAS FLORES, 5
BARCELONA
y en las principales de España

Aviat es repartirà el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: **MONESTIR DE MONTSERRAT**

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

**Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa**

**Objectes per a
tocador i per
la manicura**

TALLER D'ESMOLAR